

FARKLI HAYATLAR

hayatı paylaşmak için

**ENGEL
YOK**

BARUTHANE ORTAOKULU

ÖNSÖZ

Samsun Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından başlatılan “OKUSAM” projesi kapsamında okulumuzda okuma ile ilgili birbirinden farklı, yaratıcı ve anlamlı etkinlikler yapılmaktadır. Proje kapsamında her ay, belirli gün ve haftalar da dikkate alınarak bir kitap seçiliyor. Seçilen kitap öncelikle öğrencilere tanıtılıyor. Akabinde kitabın hangi yöntemle okunacağı ve sonunda hangi etkinliklerin yapılacağına öğrenciler ve Türkçe öğretmenleri birlikte karar veriyor. Kitap okunduktan sonra öğrencilerin kitabı ne kadar anladıklarını anlayabilmek için öğrencilerle sohbet ediliyor. Sonrasında kitapla ilgili bir değerlendirme yapılıyor. Değerlendirme sonucunda öğrencilerimizin kitabı ne kadar anladıkları analiz ediliyor. Bu esnada kitapla ilgili kimi zaman bireysel kimi zaman da grup çalışması olarak “şiir, anı yazma, hikaye kurgulama, kitaba farklı bir son yazma, kitabın içeriğine uygun afiş çalışması, slogan yazma, görsellerle süsleme vb. çeşitli yaratıcı ve keyifli etkinlikler yapılıyor.

Bu çalışmamızın esin kaynağı; “3 Aralık Dünya Engelliler Günü” münasebetiyle beyin felcinin bir kurbanı olarak dünyaya gelen ‘Christy Brown’un İrlanda edebiyatının devleri arasında yerini alarak bir yazarın muhteşem hayal gücünü ve duyarlı zekasını barındıran “Sol Ayağım” adlı kitabıydı. Kitap ile ilgili öğrencilerimizle yapılan sohbetlerde bütün öğrencilerimizin bu kitabı severek okudukları akabinde birçok öğrencinin ebeveynleri tarafından da bu kitabın okunup beğenildiği görüldü. Hepimizin hayatında önemli bir yeri olan engelli yakın ve tanıdıklarımızı, sıradan olayların içinde görmek, farklı yönleriyle tanımak öğrenciler için ibret alması bir keşif oldu.

Christy Brown’un gerçek hikayesinden esinlenerek öğrencilerimiz yakınlarındaki engelli bireylerle özel röportajlar gerçekleştirip onların sorunlarını öğrenmeye, hâllerini anlamaya çalıştılar. Empati kurma yetenekleri gelişti ve hayata başka bir pencereden bakarak “FARKLI HAYATLAR” ı bizlere sundular. Öğrencilerimizin yürekten dile getirdikleri her satır bizim için çok değerli olup bizler de onların çalışmalarını bu kitapçıkla kalıcı hale getirmeye ve daha fazla kişiyle buluşturmaya çalıştık.

Bu çalışmada emeği geçen, yüreği insan sevgisiyle dolu öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Nursel ÇEŞME

Türkçe Öğretmeni

Merhabalar,

Ben Baruthane Ortaokulu 8-F sınıfından Arda Deniz Coşkun. Bugün sizlerle birlikte çevremdeki özel bireylerin toplum hayatında ve hayatta yaşadığı zorluklarla ilgili okulumuz emekli öğretmenlerinden Yasemin ŞAHİN ile röportaj yapacağım. Sohbetimizin birçok insanın önündeki engelleri kaldırmasını dilerim. Keyifli bir sohbet dilerim.

Arda Deniz Coşkun: Evet hocam başlıyorum. Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Yasemin Şahin: Yasemin Şahin, Görsel Sanatlar Öğretmenliğinden emekli oldum. Emeklilik hayatımı şu an çok güzel yaşıyorum.

Arda Deniz Coşkun: Çok güzel, çok sevindim.

Yasemin Şahin: Öğrencilerimi, arkadaşlarımı özledim o ayrı ama iş hayatını özledim mi? Bilmiyorum. 16 yaşımdan beri çalışıyorum özleyeceğimi sanmıyorum ama bu çalışma hayatım boyunca engelli grubuyla çalıştım.

Arda Deniz Coşkun: Başka peki?

Yasemin Şahin: Engelli bireyim hem kol hem ayak. Ortopedik engel diyelim buna.

Arda Deniz Coşkun: Tamamdır. Peki 16 yaşındayken hangi grupta çalıştınız? Resim hocalığında mı devam ettiniz?

Yasemin Şahin: Fotoğraf stüdyolarımız vardı fotoğraf laboratuvarımız vardı. Fotoğraf çekimi, fotoğraf baskısı.

Arda Deniz Coşkun: Evet çok güzelmiş.

Yasemin Şahin: Arta kalan zamanlarda da photoshop işte.

Arda Deniz Coşkun: Sonra da resim yani.

Yasemin Şahin: Sonra da evet Görsel Sanatlar Resim bölümünü okudum.

Arda Deniz Coşkun: Peki... İkinci sorum geliyor. Bir gününüz nasıl geçiyor? Bir gün içinde neler yaptığınızı merak ediyorum. Bana bir gününüzü anlatır mısınız?

Yasemin Şahin: Ayy şimdi benim 2 tane köpeğim, 1 kedim var.

Arda Deniz Coşkun: Evet çok tatlılar.

Yasemin Şahin: Sabah kalkıyorum ilk önce eşimi işe yoluyorum. Kahvaltısını yapıp işe yolladıktan sonra kızlarımı (köpeğimi) dışarı çıkartıyorum. Onları bir gezdiriyorum. Onları eve getirdikten sonra ee tabii ki emekli olduktan sonra yapabileceğim en büyük şey ev işi.

Arda Deniz Coşkun: Yani evet.

Yasemin Şahin: Hıh. Ev işini yapıyorum. Eee kendime vakit ayırmayı çok severim. Bu sıralar fazla kitap okuduğum söylenemez ama bu tarz dizilere takıldım yabancı dizilere.

Arda Deniz Coşkun: Neler izliyorsunuz?

Yasemin Şahin: En son Silo'yu izledim.

Arda Deniz Coşkun: Evet duymuştum çok güzeller.

Yasemin Şahin: Evet güzel bir dizi farklı bakış açısı. Sıradan dram dizileri gibi değil normal günlük hayatımız dram.

Arda Deniz Coşkun: Aynen öyle

Yasemin Şahin: O tarz dizileri çok seviyorum. Bir de çalışırken yapamadığım şeyleri yapmaya başladım. Mesela seramik kursuna başladım.

Arda Deniz Coşkun: Ciddi misiniz?

Yasemin Şahin: Eeeet seramik kursuna başladım. Seramik öğreniyorum işte hamuru, hamurla uğraşmak, oradaki insanlarla iletişime geçmek hoşuma gidiyor.

Arda Deniz Coşkun: Çok güzel. Ben de çok yapmak istiyorum gerçekten istediğim bir aktivite.

Yasemin Şahin: Çok zevkli ve Amisos tepesinde de kursu var bunun, Amisos'ta.

Arda Deniz Coşkun: Hiç görmedim aslında oraya gidebilirim.

Yasemin Şahin: Evet çok güzel, öğretmenimiz de çok tatlı, hanımefendi bir kız yani güzel. Şimdi onları yapıyorum işte kurstan geliyorum yemek yapıyorum.

Arda Deniz Coşkun: Yani kendinize çok vakit ayırabiliyorsunuz diyelim.

Yasemin Şahin: Yani evet emekli olduktan sonra kendime vakit ayırmaya başladım evet

Arda Deniz Coşkun: Çok güzel hocam.

Yasemin Şahin: Evet, sağ ol canım.

Arda Deniz Coşkun: Şimdi üçüncü soruma geçiyorum. Aslında siz söylediniz ama ben yine de söylemek istiyorum yani sormak istiyorum. Çalışıyor musunuz? Çalışmıyorsanız hiç çalışmayı düşündünüz mü?

Yasemin Şahin: Şöyle diyelim ona çalışma hayatı çok güzel ama şöyle bir şey var çalışma hayatı benim için öğretmenlik bütün hayatımın her noktasını zapt etmiş. Yani şöyle diyeyim okula gidiyordum öğrencilerimle birlikte oluyordum ya akşam eve gittiğim zaman öğrencilerimle neler yapabileceğimi planlıyordum. Onları daha nasıl mutlu edebileceğimi planlıyordum. E bir de tabii ki yorucu oluyordu. Dinlenmem gerekiyordu ama dinlenemiyordum.

Arda Deniz Coşkun: Çok haklısınız.

Yasemin Şahin: Evet şimdi hani engelli grubunda olduğum için benim harcadığım efor normal bir hocanın harcadığı efordan daha fazlaydı. Zorluklar yaşıyordum biliyorsun Ardacım. Ama iş hayatı çok zevkli.

Arda Deniz Coşkun: Evet siz çok çalışmayı seven bir öğretmen olduğunuz için çok birlikte kaynaşabiliyorduk. Öğrenci-öğretmen ilişkiniz çok güzeldi hocam.

Yasemin Şahin: Şöyle bir şey var ben öğrencilerime kendi çocuğum gibi baktığım için. Yani ben kendi çocuğum olsaydı nasıl bir birey olmalarını isterdim diye düşünüp çocuklarıma da öyle davrandım. Disiplinli öğretmen olmakla bu iş olmuyor. Sevmekle başlıyor her şey. Her şeyi sevdiğin an mükemmel ilişkiler kuruluyor.

Arda Deniz Coşkun: Ve yani okulumuzda bizlere o kadar güzel etkiler bıraktınız, o kadar güzel şeylere imza attınız ki çok teşekkür ederiz.

Yasemin Şahin: Çok sağ ol yavrum benim.

Arda Deniz Coşkun: Dördüncü soruma geçiyorum. Devlet size özel nedenlerinizden dolayı ücret veriyor mu?

Yasemin Şahin: Şöyle bir şey çalışan özel gruba vergi kesintisi var o da çok aman aman milyarlar milyonlar değil. En son 85 liraydı. Bir onu kesmiyorlardı benden.

Arda Deniz Coşkun: Peki şu an yapıyorlar mı bu desteği?

Yasemin Şahin: Yok yok hayır. Emekli olduktan sonra öyle bir şey yok. Ne olabilir şöyle bir şey var emekli demeyeyim de engelli grubundaki insanların bazı avantajları var. Mesela araç alma konusunda, ev vergisi konusunda, elektrik faturası öderken engelli grubunda olduğunu belirttiğinde faturada indirim oluyor. Bu tür avantajları var devletin sağladığı ama tabii ki biraz sınırlı.

Arda Deniz Coşkun: Tamamdır, tabii ki hocam. Şimdi beşinci soruma geçiyorum. Özel bir birey olarak sokağa çıktığınızda insanların bakışları size nasıl oluyor?

Yasemin Şahin: Şimdi onu şöyle başlayayım ben hayatın en zor dönemini ergenlik döneminde yaşadım. Ergenlik dönemimde peşimden topal diye bağırınlar çok olmuştu. İlk önce bir moralim bozulmuştu hani topal mıyım ben? Evet, topalım. Eee, topalsam ne olacak? Benim vücudum bu. Topalsam topalım ben yani topal deseler ne olacak demeseler ne olacak kıvamına geldim. Tabii bunda annemin çok büyük katkısı var. Annem çok ilgili bir anneydi. Sonrasında işe yaradı. İşe başladığımda en basit bir örnek vereyim daha önce çalıştığım bir okulda müdür muaviniydim ben bir velim geldi "bayan müdür muavini ile konuşacağım ama" dedi. Buyurun dedim ben de hangisiyle hani çünkü sınıfları diğer bayan muavin ile paylaştığımız için sordum. Topal olanla dedi. O an bir şok oldum. Ayağa kalktım benim dedim kendimi topal olarak görmüyorum dedim. Kadın üzüldü hatasının farkına vardı ama... Yani sonra baktım olmuyor okullarda yani çay alıyoruz arkadaşlara çay götürüyorum e tutamadığım için hep dökülüyor amaan diyorum yandan çarptı yandan çarptı geliyorum diyorum yarısını döktüm. Sonra kendi kendimle dalga geçmeye başladım tabii. Ama sokakta en çok yaşadığım zorluk kaldırımlar. Yani engelliler için en büyük problem kaldırımlar. Normal insanın bile çıkamadığı kaldırımlarda cebelleşiyoruz.

Arda Deniz Coşkun: Tam da benim altıncı sorumdu hocam o.

Yasemin Şahin: Geçeriz canım benim.

Arda Deniz Coşkun: Ama şunu söylemek istiyorum sizin böyle yargılanmanız çok kötü bir şey.

Yasemin Şahin: Kesinlikle şimdi insanlar şöyle diyelim dar görüşlü.

Arda Deniz Coşkun: Evet.

Yasemin Şahin: Ben hep öğrencilerime hatırlarsan şöyle derdim “Pencereden dışarıyı seyredersin, pencerenin çerçevesi dahilinde seyredersin ama hiç kimse o pencereden kafasını uzatıp da daha geniş bir alana bakmayı düşünemez.” Bunu düşündükleri an yani o kafayı pencereden çıkartıp daha büyük bir manzaraya bakmayı düşündükleri an insanları da anlayacaklar ben öyle düşünüyorum.

Arda Deniz Coşkun: Kesinlikle hocam katılıyorum bu sözlerinize. Nasıl anlatabilirim. Bence siz de aynısınız ben de aynıyım bunun hiçbir farkı olmamasından yanayım ben.

Yasemin Şahin: Kesinlikle. Şimdi benim engelimi ben aşabiliyorum ama insanlar beyindeki engellerini aşmaları çok uzun sürüyor.

Arda Deniz Coşkun: Altıncı soruma geçiyorum. Samsun’un yolları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yasemin Şahin: En büyük sorunlara gelelim:

1.Kaldırımlar,

2.Asansrlerde genç delikanlılar inip çıktığı için ben merdivenlerden inip çıkıyorum.

Şimdi Bulvar AVM’den Mecidiye’ye geçen alt geçit var ya orada normalde asansör var engelli asansörü var. Normalde o merdiveni inip çıkamayanlar için asansör kullanılıyor ama başka insanlar kullandığı için engelli insanlar kullanamıyor asansörü.

Arda Deniz Coşkun: Yani siz şunu söylüyorsunuz” bizim olan şeyi başkalarının kullanması”.

Yasemin Şahin: Aynen aynen.

Arda Deniz Coşkun: Bir de şöyle bir şey var sizin özelliklerinizi zorbalayıp da sizin olan şeye binmeleri yani sizin olan şeyi kullanmaları ayrı bir konu.

Yasemin Şahin: Aynen şimdi saygı göstermeleri gerekiyor ama bu saygı yok maalesef

Arda Deniz Coşkun: Kesinlikle katılıyorum. Yedinci soruma geçiyorum. Evlilik konusunda ne düşünüyorsunuz?

Yasemin Şahin: Ay 2 kere evlendim. İnsanın hayatında birinin olması onunla bir hayatı paylaşması çok güzel. Bu hayatı paylaştığın kişinin seni anlaması, seni tanıması ve sana yardımcı olması çok değerli. Şu an eşim benim zorluklarımı bildiği için en basiti evde benim kolay hareket edebileceğim veya kolay iş yapabileceğim imkânları sağladı bana.

Arda Deniz Coşkun: Ne güzel, çok anlayışlı bir insan eşiniz. Ben de tanıştığım için.

Yasemin Şahin: Evet evet mesela nevreşim değişirken çok zorlanıyorum eşim değişiyor nevreşimleri.

Arda Deniz Coşkun: Ya çok mükemmel bir şey bu.

Yasemin Şahin: Mesela cam sildirmez camları o siler, sepet kalkacaksa hiç tereddüt etmez, kendi belinde de rahatsızlık var ama kendi kaldırır. Yani evlilik güzel ama eş doğru olursa güzel.

Arda Deniz Coşkun: Yani evlilik aslında sizi anlayanla mı güzel?

Yasemin Şahin: Evet anlayana, tanıyana, hayatı paylaşmayı planlayanla güzel.

Arda Deniz Coşkun: Tamamdır. Şimdi son soruma geçiyorum böylece bu keyifli sohbetimizin de sonuna geliyorum. 3 Aralık Dünya Engelliler Günü ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Yasemin Şahin: Şimdi ilk önce engellileri bir gün düşünmeyip de her gün düşünseler ortalık çok daha güzel olur. İkincisi de şeyi sevmiyorum engelliler gününüz kutlu olsun. Şimdi kutlu olsun yaşasın be engelliyim hahaha hihihi ya böyle değil. Şimdi engellilerin o kadar çok engeli var ki

Arda Deniz Coşkun: Kesinlikle çok zor çekiyorsunuz gün içinde de

Yasemin Şahin: Kutlanacak bir gün değil yani o gün o insanların zorluğunu anlayabilecekleri gün olmalı diye düşünüyorum. Şimdi ben öğretmenlik yaparken engelli öğrencilerle çok çalıştım çünkü onları en iyi anlayanın ben olduğumu düşünüyorum. Engelli öğrencime diyordum bakın ben de engelliyim ama ben başardım ben okudum. Hem de çok zor bir bölümü okudum siz de yapabilirsiniz diyordum. Yani ne diyeyim bu çocukları bugün 3 Aralık günü bunun farkındalığını anlatmaları gerekiyor. Aa sen engellisindir hadi eğlenelim balon atalım bu değil bak senin gibi olan insanların yaşam ortamına girmeli. Çocukları çalışan engellilerle zorlukları atlatan engellilerle bir araya getirip o günün önemini aslında belirtmek lazım ama bizim halkımız her şeyi eğlenceye çevirdiği için...

Arda Deniz Coşkun: Çok bence saygısız bir düşünce anlayışı.

Yasemin Şahin: Kesinlikle. Bugün bir farkındalık günü aslında engelli bireylerin yaşam tarzının farkındalığını arttırmak için değerlendirmek lazım.

Arda Deniz Coşkun: Bir tane daha sorum var. Bugünün farklı algılanabilmesi için neler yapabiliriz?

Yasemin Şahin: Bir dakika anlayamadım tatlım?

Arda Deniz Coşkun: Bugünün farklı algılanabilmesi için neler yapabiliriz? Yani daha değerli olması için.

Yasemin Şahin: Ay keşke hiç engelli birey olmasa da böyle günler de olmasa ama toplumumuzda engelli sayısı fazla. Bedensel engelli bireyler dışında bir de zihinsel engelli birey sayısı da fazla onlar da yani bugün özellikle onlarla vakit geçirmemiz lazım onlar anlamamız lazım. Onları tanımak lazım. Onları tanımayıp, anlamadığımız sürece onlar için hiçbir şey yapamayız.

Arda Deniz Coşkun: Onlarla empati kurmalıyız, motivasyon sağlamalıyız.

Yasemin Şahin: Ben şöyle demiştim bir öğrencime bir gün gözünü bağla ve evde dolaş. Zor dolaşamazsın veya bastonun veya tekerli sandalyen olmadan merdiven çıkmaya çalış.

Arda Deniz Coşkun: Çok zor hocam mesela daha demin siz bir örnek verdiniz ya gözü kapalı bir gün dolaşın diye. Siz bir gün örnek verdiniz ama o insanlar her gününü böyle yaşıyorlar. Ne kadar zor bir şey. Empati kurulması lazım bu konuda.

Yasemin Şahin: Evet, şimdi mesela konuşma engeli olan gençlerimiz var sağır ve dilsiz olan.

Arda Deniz Coşkun: Evet, bizim apartmanımızda da var.

Yasemin Şahin: Mesela o çocuklar çok gürültülü ses çıkartır. İnsanlar tuhaf tuhaf bakarlar halbuki anlasalar duymadığı için o sesi çıkarttığını.

Arda Deniz Coşkun: Aslında bir şey belirtmek istiyor bir cümle, bir kelime, bir duygu...

Yasemin Şahin: Hatta bununla ilgili bir anım var bir tane sağır dilsiz öğrenci ile bulmaca çözüyoruz bulmacada koyun sesi 2 harfli koyun sesi duymadım ki hiç dedi nereden bileceğim? Ben de harfleri yazıp uzatmasını söyledim ona o şekilde de yapınca etraftaki insanlar döndü bize baktı.

Arda Deniz Coşkun: Neden baktılar?

Yasemin Şahin: Çünkü çocuğun çıkarttığı ses koyun sesi gibi değildi daha değişikti tabii ki çocuk duymadığı için bilmediği için. Ondan sonra ben onu alkışladım dedim arkadaşımız ilk defa koyun sesi tanıdı dedim. Bu sefer onlar da alkışladı. Yani ben şimdi orada kalkıp da ne gülüyorsunuz maymun mu oynuyor gibi, bir tavırda bulsam belki o insanlardan o tepkiyi alamazdım. Ama olayı açıkladığımda onlar da anlayabildi yani bu çok ince detaylar, ince çizgiler.

Arda Deniz Coşkun: Katılıyorum kesinlikle. Ve yaptığınız davranış çok güzel hocam.

Yasemin Şahin: Ya ben seviyorum. Engelli bireyleri seviyorum. Çünkü onların bakış açısı dünyaya normal insanlardan daha farklı. Daha geniş çerçeveden bakıyorlar. Yaşantının değerini daha iyi biliyorlar.

Arda Deniz Coşkun: Evet çünkü onlar için her dakika hatta her saliseyi yaşamaları çok güzel bir şey.

Yasemin Şahin: Tabii tabii tekerlekli sandalyede yaşayan bir gencin en fazla yaşayacağı yaş 30. Çünkü organlar bitiyor 30 yıla hayatın tamamını sığdırıyorlar neşeyle mutlulukla.

Arda Deniz Coşkun: Evet hocam haklısınız. Çok güzel ve çok keyifli bir sohbet olduğunu düşünüyorum. Çok teşekkür ederim.

Yasemin Şahin: Benim için de öyle oldu. Beni düşündüğün için de çok teşekkür ediyorum Arda.

Arda Deniz Coşkun: Rica ederim hocam. İyi akşamlar diliyorum.

Yasemin Şahin: İyi akşamlar seni çok seviyorum. Hoşça kall...

Arda Deniz Coşkun: Ben de sizi çok seviyorum hocam hoşça kalın.

Sohbeti daha önce okulumuzda çalışan engeli öğretmenimiz, Görsel Sanatlar öğretmenimiz Yasemin Şahin ile gerçekleştirdik. Birçok insanın önündeki engelleri kaldırması için yapılmış bir sohbetir.

Merhaba, ben Baruthane Ortaokulundan Berat ÖZTÜRK 6. sınıf öğrencisiyim sizinle 3 Aralık Dünya Engelliler Günü için kısa bir röportaj yapmak istiyorum

Kendinizi tanıtır mısınız?

Benim adım A.Y. oğlum var engelli Murat Y.nin annesiyim.

Çocuğunuzun engeli nedir?

Çocuğumun engeli bedensel engelli, belden aşağısı tutmuyor.

Çocuğunuzun engelli olduğunu ne zaman öğrendiniz?

Oğlum 3.5 yaşında trafik kazası geçirdi. Hastanede öğrendik

Verdiğiniz ilk tepki ne oldu?

Verdiğim ilk tepki tabi ki ağlamak oldu ve hastaneye götürmek oldu. Hastanede öğrendik tabi engelli olduğunu.

Çocuğunuzun engelli olduğunu öğrendikten sonra ne yaptınız?

Hastanelere götürdük tedavisi oldukça götürdük getirdik. Ondan sonra eve çıktık mı gezdik dolaştık.

Çocuğunuza karşı olan davranışlarınız nasıl? Diğer kardeşleriyle arası nasıl?

Bana göre çok iyi, çok güzel. Kardeşleri ile arası da çok güzel.

Çevreniz ve akrabalarınız engelli çocuğunuzu kabullenmekte problem yaşad mı?

Hayır, yaşamadı.

Sosyal hayatta yaşadığınız zorluklar neler?

Tabi ki eğer konuda şöyle bir şey söyleyeyim. Engelli olduğu için ulaşımda zorlandık biraz araba yoktu.

Hastaneye gideceğimiz zaman ambulans çağırdık. Onların zorluklarını gördük. Hastanelerde yattık, git gel işlerimizde zorluk gördük.

Engelli bireyin ailesi olarak toplumdaki insanlara mesajınız nedir?

Sabır, sabır ve sabır bir de iyi davransınlar, güler yüz göstersonlar.

Benimle röportaj yaptığınız için teşekkür ediyorum iyi günler diliyorum.

Toplumda engeli olan insanlar var ve onlar zorluklarla karşı karşıya. Biz onlara engel değil yardımcı olmalıyız. Dayım 3.5 yaşında kaza geçirdi ve 26 yıldır tedavi görüyor. Doktorlar daha yürüyemez diyorlar çünkü uyluk kemiği kısmı hasar görmüş ve kalçasında enfeksiyon ve yara var. İmkânım olsaydı dayımla da röportaj yapacaktım ama dayım şu an hastanede tedavi görüyor, psikolojisi röportaj yapmaya uygun değil.

Merhaba ben Baruthane Ortaokulu 8/F sınıfından Eflal Çağlayan. Sizinle kızınızın durumu hakkında bir röportaj yapmak için geldim. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler. Öncelikle size birkaç sorum olacak Sevda Hanım isterseniz başlayalım.

Kendinizi tanıtır mısınız?

Tabi, adım Sevda 23/05/1977 Ordu doğumluyum. Üç çocuk annesi ve ev hanımıyım.

Çocuğunuzun bu hastalığını ilk ne zaman öğrendiniz?

Doğduktan üç gün sonra öğrendim.

Verdiğiniz ilk tepki ne oldu?

Çok yadırgamadım. İki sağlıklı evladımın benim olduğu gibi Elif'in de benim evladım olduğunu kabullendim. Çok mu zor oldu? Tabi ki çok zor oldu kabullenmek ama sonuçta çocuğum için ne yapabilirim, ona hayatı nasıl kolaylaştırabilirim diye düşündüm. O günden bu güne kadar onun peşindeyim. Kabullendim onu çok seviyorum ve iyi ki benim kızım diyebiliyorum.

Çocuğunuzun bu durumunu öğrendikten sonra ilk ne yaptınız?

Beslenme sıkıntısı vardı, kalbinde delikler vardı. Çok ciddi sağlık sorunları vardı. Önce bunları aşmaya çalıştık. İstanbul'da koşu yolu eğitim araştırma hastanesine 3 aydan sonra gitmeye başladık. 6 aylıkken kalp ameliyatı yaptırdık. Ondan sonra Elif'in fiziksel düzelimi daha hızlı gelişti.

Çocuğunuza karşı olan davranışlarınız nasıl? Diğer kardeşleri işle arası nasıl?

Çok sevdiler Elif'i, bana çok yardımcı oldular. Elifin doğduğu 6 aydan beri masajlar yaptırdık. Kas güçlendirici, Elif'in vücudu down vücudu değil normal bir insan vücudu gibi.

Çocuğunuz eğitim almadan önceki hali ile şimdiki hali arasındaki farkları gözlemleyebiliyor musunuz?

Çok daha sosyal, Elif'i biz hep sosyalleştirdik zaten ilk günden beri. Onu hiç bir yerden esirgemedik. Çok sosyal, herkesle çok güzel iletişim ve bağ kurabiliyor.

Çevreniz ve akrabalarınız bu durumu nasıl karşıladı?

Çevremizdekiler benim ailem çok güzel karşıladılar Elif'i çok sevdiler. Ama hala şu an kayınvalidem hâlâ herkesten iyi olacağını, geçeceğini ve iyileşeceğini söylüyor. Ona anlatamıyorum. Down sendromlular down olarak doğar ve down olarak ölür. Ama bu derece derece gider. Elif'te epilepsi olduğu için derecemizi yükseltmekte zorluk çekiyoruz.

Son olarak rehabilitasyon merkezine gidiyor musunuz, eğitimi nasıl buluyorsunuz?

Evet, gidiyoruz. Çok güzel eğitim veriliyor. Hocalarımızdan çok memnunuz. 9 yıldır aynı kuruma gidiyoruz. İlgiden de eğitimden de çok memnunuz.

Sosyal hayatta yaşadığınız zorluklar neler?

Mesela Elif'le gittiğimiz ortamlarda benim oturmam mümkün değil. Çok hareketli bir çocuk. Mesela ben bugün iş yerine gideceğim ama babası Elif'i alıp dolaştırıp gezdirecek. Elif'le yalnız bir alışveriş merkezine gitmek, bir yemeğe gitmek gerçekten çok zor. Çok hareketli olduğu için sürekli bir şeyleri karıştırmak istiyor.

Engelli bir bireyin ailesi olarak toplumdaki insanlara mesajınız nedir, neler bekliyorsunuz?

Şöyle bir mesaj vermek isterim: Bu herkesin başına gelebilecek bir şey. Down sendromu kesinlikle bir engel değil, yani down sendromu çok başka bir şey. Çok sevecen, çok vericiler, hiç istekleri yok, en ufak bir şeyde mutlu olabiliyorlar. Sadece toplumdan beklediğim bu çocukları yadırgamamaları, bu çocukların kesinlikle zararsız olduğunu bilmek.

Sormak istediğim sorular bu kadardı. Bana vakit ayırdığınız için ve sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim Sevda Hanım.

Merhaba ben Baruthane Ortaokulu 6/E sınıfından Hira Nur Ramazan, sizinle 3 Aralık Dünya Engelliler günü hakkında ropörtaj yapmak istiyorum.

Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız ?

Tabi, adım ESİN soyadım BEKTAŞ , 55 yaşındayım emekliyim çocuk felci geçirdim doğuştan ayak engelim var.

Pekala, engelli raporunuz var mı?

Var.

Kaç derece engelli raporunuz var?

%74 Ortopedik engelli raporum var.

Engelli kartınızı kullanabiliyor musunuz ?

Tabi, her gittiğim yere götürüyorum kullanabiliyorum.

Bir gününüzü nasıl geçiriyorsunuz?

Genelde evde oluyorum yapabildiğim kadar ev işi yapmaya çalışıyorum. Telefonla internete girmeyi çok seviyorum. Dışarda gezmeyi çok seviyorum. Yanımda arkadaş olan birisi olunca dışarı çıkabiliyorum. Tiyatroya, sinemaya konserlere gitmeyi çok seviyorum.

Çalışıyor musunuz ?

Hayır.

Hiç çalışmayı düşündünüz mü?

Açıkçası çalışmayı sevmiyorum.

Engelli maaşı alabiliyor musunuz?

Yok alamıyorum. Emekli maaşı alıyorum. Engelli maaşı istesem alırım ama gerek duymuyorum.

Engelli bir birey olarak dışarı çıktığınızda insanların size olan bakışları sizi rahatsız ediyor mu?

Evet, bazen ayağıma çok fazla bakıyorlar. Başta çok rahatsız oluyordum ama artık alıştım.

Sizce Samsun 'un yolları yeterince engelsiz mi?

Bence engelsiz. Belediyemiz engelliler için her şeyi düşünmüş.

Evlenmeyi hiç düşündünüz mü?

Hayır, kendi başıma yaşayabileceğimi düşünüyorum.

Engelli olduğunuz için yaşadığınız olumsuzluklar nelerdir?

En çok yaşadığım sıkıntı insanlar engelli olmama rağmen beni engelli görmüyorlar. ayağımı ve kartımı görünce engelli olduğuma inanıyorlar.

3 Aralık Dünya Engelliler Günü hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bir insanın vücudunun bir yerini kullanamaması veya farklı bir hastalığının olması onun eğlenmesine ,mutlu olmasına engel değildir. Onlar da hayatlarını mutlu ve güzel bir şekilde sürdürebilirler.

Bu günün farklı algılanması hakkında ne yapılabilir?

Öncelikle insanlar bize karşı bakış açılarını değiştirmeli. Onları bilinçlendirmeli. Onların da yarın bir gün bizim gibi olabileceklerini bilmeliler. Bu konular hakkında bize acıyarak bakmamalı, bize alaycı bir şekilde söz söylememeli. Bu yönden insanlar bilinçlenmeli. Davranışlarına dikkat etmeleri gerektiğini düşünüyorum.

Teşekkür ederim çok güzel bir sohbet oldu.

Merhaba ben 6/E sınıfından İklim EKİCİ.Sizlerle eniştemin halası olan Özlem hakkındaki eniştemle olan röportajımı paylaşacağım.

Kendinizi tanıtır mısınız?

Tabi, tanıtırım.Ben Mahsuni S. 29 yaşındayım.

Özlem'i kısaca tanıtabilir misiniz?

Özlem benim halam ve 44 yaşında bunların yanında sevecen biridir.

Halanızın engelli olduğunu ne zaman öğrendiniz?

Doğduğunda öğrendik.

Halanızın engelli olduğunu öğrendiklerinde nasıl tepki verdiler?

Normal karşıladık.

Halanızın engelli olduğunu öğrendikten sonra ne yaptınız?

Hepimiz onu çok sevdik ve dedem *o benim en güzel kızım* dedi.

Çevrenizdeki akrabalarınız halanızı kabullenmekte sorun yaşad mı?

Hayır, hepsi onu hemen kabullendi ve çok sevdiler.

Halanızın sosyal hayattaki yaşadığı sorunlar nedir?

Konuşamıyor, iletişim kurma sorunu yaşıyor, bizim gibi düşünemiyor devamlı ilgi istiyor.

Engelli maaşı alıyor mu?

İlk 10 sene almadı sonrasında zorla aldı .

Benim Özlem Hakkındaki Düşüncelerim

Bence çok tatlı birir. Kendini ifade edemiyor ama bunun yerine sevdiği kişilere sarılıyor.Bazı şeyleri anlatmaya çalışıyor bu onun için zor oluyor ama annesi ona yardım ediyor.Hayat onun için çok zor ancak o bunun üstesinden gelmeye çalışıyor.Özlem özel bir birey ama bu onun insan olduğunu değiştirmiyor. Ancak bazı insanlar bunu unutup onun hastalığını kullanarak onunla eğleniyorlar.

Röportaj bu kadardı okuyan herkese teşekkür ederim.

Merhaba, ben Baruthane Ortaokulu 8/F sınıfından Münevver MUTLU 13 yaşındayım, 'Sol Ayağım' kitabından esinlenerek engelli bireylerin hayatta yaşadıkları zorluklara değinmek amacıyla sizlere bu röportajı hazırladım.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

-Ben Neriman Mutlu 67 yaşındayım 3 çocuk annesiyim.

-Çocuğunuzun engelli olduğunu ne zaman öğrendiniz?

-6 aylık iken kendim fark ettim eline ne versem atıyordu, ağlamıyordu, diğer bebeklerin annelerini istediği gibi o beni istemiyordu.

-Verdiğiniz ilk tepki ne oldu?

-Çok üzüldüm...

-Çocuğunuzun engelli olduğunu öğrendikten sonra ne yaptınız?

-Doktora götürdüm doktor bana senin çocuğun geri zekalı dedi. Herkesin de bildiği ünlü bir doktordu.

-Çocuğunuza karşı olan davranışlarınız nasıl, diğer kardeşleri ile arası nasıl, koruyucu bir aile misiniz?

-İyi, diğer kardeşleriyle de arası iyi, hayır kendi çocuğumuz

-Çocuğunuzun eğitim almadan önceki haliyle şimdiki hali arasında farkları gözleyebiliyor musunuz?

-Hayır aynı hiç değişmedi.

-Çevrenizdeki insanla engelli çocuğunuzun kabullenmekte problem yaşad mı?

-Hayır kabullendiler.

-Rehabilitasyon merkezine gidiyor musunuz, eğitimi nasıl buluyorsunuz?

-Gittim eğitimi iyi bulamadım faydasını görmedik.

-Sosyal hayatta zorluklar yaşıyor musunuz?

-Dışarıya rahatça çıkamıyoruz bağılıyor yerinde duramıyor.

-Engelli bir birey ailesi olarak toplumdaki insanlara mesajınız nedir, neler bekliyorsunuz?

-Hiç kimseden bir şey beklemiyorum.

Annesi ve babası, Kübra'ya tek başına bakarken zorlanıyor ama yine de çocukları için bir şeyler yapabilmek onları mutlu ediyor, annesinin korktuğu tek şey "Allah kızımı benden geriye koymasın" Onun halinden benden başkası anlamaz. Diyor ve üzüliyor. Kübra konuşamıyor kelime bilgisi çok az, Geceleri bağırma başlıyor, dışarı çıktıkları zaman yerinde duramıyor sorun çıkartıyor.

Merhabalar ben Fazilet Sahra GENÇTÜRK Baruthane Ortaokulu 6. Sınıf öğrencisiyim. Benim için çok kıymetli olan babam ile 3 Aralık Dünya Engelliler günü röportajı yapacağım.

Kısaca kendini tanıtır mısın?

Musa GENÇTÜRK. 46 yaşındayım. Trabzon/Sürmene doğumluyum. Evli ve 2 çocuk babasıyım. KGM de çalışıyorum.

Bir günün nasıl geçiyor, gün içinde neler yaptığını merak ediyorum.

Bize anlatır mısın?

Sabah 7:30'da evden çıkıyorum kızımı okula bırakıp işe gidiyorum. İş yerimden 17:00'da çıkıyorum. Düzenim bu şekilde.

Çalışıyor musun? Ve ya çalışmayı düşündün mü?

Çalışıyorum. Kamu kurumunda Makine maliyet görevindeyim. Daha önce bulunduğum kurumda Makine operatörü idim.

Peki engelli maaşı alıyor musun?

Evet alıyorum.

Engelli bir birey olarak sokağa çıktığında insanların bakışları nasıl oluyor?

Benim engel durumum dışarıdan belli olmadığı için ekstra bir tepki ile karşılaşmıyorum. Fakat genel olarak bu durumun incitici olduğunu söyleyebilirim. Bu konuda insanların daha dikkatli olması gerektiğini düşünüyorum.

Samsun'un yolları hakkında ne düşünüyorsun, sence yollarımız yeteri kadar engelsiz mi?

Yollarımız engelsiz. Engelli bir birey için kolaylaştırıcı çalışmalar yapılıyor. Fakat engeli olmayan insanların sağ duyulu olup yol rampaları ve otoparklara engel koymamaları gerekiyor.

Evlilik konusunda ne düşünüyorsun? Evli ise zor mu? Değilse evlenmeyi düşünür müsün?

Engel durumumdan önce evlenmiştim. Zor değil çünkü evliliğe iyi günde kötü günde diyerek başlıyorsun.

3 Aralık Dünya Engelliler Günü ile ilgili ne düşünüyorsun? Bu günün farklı olması için ne yapardın?

Her gün bilinçli her gün duyarlı olunmalı. Her insan engelli adaydır. Bu bakış açısı ile yaşamalıyız.

Babacığım çok teşekkür ediyorum. Beni kırmadığın ve röportaj yaptığın için. Seni çok seviyorum babacığım. Bu vesile ile de yalnız 3 Aralık'ta değil her zaman yanındayız demek istiyorum.

Ben Baruthane Ortaokulu 6/E sınıfından Songül ÖZKAN. Öncelikle benimle bu röportajı yaptığınız için çok teşekkür ediyorum ve ilk soruyla başlıyorum. Bana kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Adım Sultan Demirbaş şu an 34 yaşındayım. 11 yıl önce Nöromiyelitis Optika adında bir tanıyla omuriliğimde iltihaplanma olduğunu öğrendim, felç

geçirdim. Şu anda iyileşme durumum, kollarımı kullanabiliyorum. Konuşamıyordum, artık konuşabiliyorum ama yürüyemiyorum. Akülü sandalye kullanıyorum şu an çalışmıyorum. Evdeyim ama çok aktif ve sosyal bir insanım. Aynı zamanda EKPS's'e hazırlanıyorum memur olmak için.

Bir gününüz nasıl geçiyor?

Kahvaltıdan sonra fizik tedaviye gidiyorum. Eve gelmeden takı kursuna gidiyorum. Haftada 2 gün de Türk Sanat Müziği korumuz var, oraya devam ediyorum. Akşamları çok yoğun geçiyor. Onun haricinde sokaktaki kedilerimi besliyorum, tedavileriyle ilgileniyorum yani çok boş vaktim yok.

Çalışmayı hiç düşündünüz mü?

Çalışmayı düşündüm ama açıkçası şöyle Samsun'da benim şartlarıma uygun özel sektörde bir iş yok .Çok zor bir iş olmaması lazım, masa başı olması lazım. Saatlerinin bana uygun olması lazım. Çevrede de böyle bir iş görmediğim için EKPS's'e hazırlanıyorum. EKPS dediğim: Engelliler için KPSS ayrı oluyor. Ona hazırlanıyorum. Eğer olursa işte en azından kendime uygun bir iş olmuş olur, diye düşünüyorum .

Engelli maaşı alabiliyor musunuz? Alıyorsanız ne kadar alıyorsunuz ve maaş size yetiyor mu ?

Evet, alıyorum . Sanırım şu an 2880 alıyorum, yani günümüz şartlarına göre yetmiyor.

Farklı bir birey olarak sokağa çıktığınızda insanların size bakışları nasıl oluyor?

11 yıldır rahatsız olduğum için ilk zamanlar açıkçası ben de zorlanıyordum. Çünkü bazı insanlar yanımda geçerken "Ah,vah!" yapıyorlardı. Ben de üzülüyordum. Ya da işte bakışlarıyla bunu bana hissettiriyorlardı. Ama şu an ben hep güler yüzlü olduğum için, bakımlı olduğum için genelde taktir ediyorlar. İlk zamana göre o kadar çok kafama takmıyorum. Mesela sokaktan geçerken küçük çocuk 'Aa anne neden onun altında araba var, ondan ben de istiyorum' diyebiliyor. Aslında bunu ailelerin terbiye vermesi lazım ama çocuklara alınamam, kırılmam yani çocuk sonuça .

Samsun'un yolları hakkında ne düşünüyorsunuz yollar sizin için yeterince engelsiz mi?

Değil, belediye yapsa bile bizim insanımız ona zarar vermek için elinden geleni yapıyor. Kaldırımlardaki rampaları kırıyorlar. Ben uzun bir kaldırımın normal ucundan çıkabiliyorum orası genelde kırık olmuyor ama diğer ucundan inemiyorum ve geri dönüp asfalttan ilerlemem gerekiyor. Onun haricinde yolları çok yokuş o yüzden akülü sandalye beni çok sarsıyor. Bazen belediye de kaldırımdaki rampayı çok yüksek yapıyor. Bunu neden yaptıklarını bir türlü çözemiyorum, açıkçası çoğu rampalara zaten çıkma şansım yok. Akülü sandalyelerin belirli bir meyilleri var. Mesela 12 derece olması gerekiyor, diye biliyorum. 12 derece değil neredeyse 35-40 derece. Ben Fatsalığım. Bu yazı Fatsa'da geçirdim ve rampada düştüm mesela. Bunu neden yaşadım, bacaklarım kasılıyor, bacağıma kasıldığı için beni geriye attı. Ben rampalardan çıkarken

kendimi öne doğru eğmem lazım. Binaların da mesela girişte rampa var ama binanın içinde merdiven var. Ben orayı kullanamıyorum. Otoparktan giriş çıkış yapıyorum ama artık alıştım.

Evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz ve evlenmeyi hiç düşündünüz mü?

Ben evliydim zaten, rahatsızlandığımda yeni evliydim. 7 yıl zoraki evliliğim sürdü ve sonra ayrıldık. Çünkü açıkçası erkekler biraz bu konularda çok dayanıklı değil. Ayrıldım ve daha mutluyum çok mutlu evlilik yapanlara bir şey diyemem ama evliliğe de küsmedim. Yine olsa düşünürüm. Beni böyle kabul edecek biriyle neden olmasın? Ama şu an böyle bir şeyim yok.

3 Aralık Dünya Engelliler Günü hakkında ne düşünüyorsunuz bu günün farklı algılanması için ne yapılabilir?

Ben 3 Aralık'ı kutlamıyorum ama kutlayanlara da saygım var tabi ki. O gün herkes platformlarda bir şeyler paylaşıyor ama sonraki gün yine aynı şekilde devam ediyoruz. Mesela çarşıya çıkıyorum bütün dükkanlar aynı. Benim o dükkanlara girebilme şansım yok. Seyyar bir rampa olsa ben daha rahat inip çıkabilirim. Cüce diye tabir ettiğimiz insanlar banklara da çıkamıyor. Ben insanlardan farkındalık bekliyorum ben doğuştan engelli değilim. Bir gece yattım sabah kalktım ve boynumda aşağıyı hissetmiyorum. Bunu her insan yaşayabilir.

Benimle bu röportajı yaptığınız için tekrar çok teşekkür ediyorum .

Rica ederim .

Hepimiz birer engelli adayız. Onları yalnız 3 Aralık Dünya Engelliler Günü'nde değil her gün düşünelim ve onların hayatını kolaylaştıralım.

Merhaba benim adım Yağmur SELÇİ Baruthane Ortaokulunda okuyorum 8.sınıf öğrencisiyim sizinle 3 Aralık Dünya Engelliler Günü için kısa bir röportaj yapmak istiyorum. İlk soruyla başlıyorum. Kendinizi tanıtır mısınız?

-Merhaba benim adım H.K. Buğlem K.nın annesiyim ev hanımıyım.

-Çocuğunuzun engelli olduğunu ne zaman öğrendiniz?

-Hamile iken doktorlar hidrosefal olduğunu ve bunun beyin gelişimine engel olacağını ve engelli doğacağını söylediler.

-Verdiğiniz ilk tepki ne oldu?

-Dünyam başıma yıkıldı o an, hiçbir şey düşünemiyordum, elim ayağıma dolaşmıştı.

-Çocuğunuzun engelli olduğunu öğrendikten sonra ne yaptınız?

-Doktora ne gibi bir hastalık olduğunu ve ne yapmam gerektiğini sormuştum.

-Çocuğunuza karşı olan davranışlarınız nasıl? Diğer kardeşleriyle arası nasıl?

-Elimden geldiğince ona karşı dikkatli davranmaya çalışıyorum çünkü çok kırılgan bir yapıya sahip ve bizden akıllı bir çocuk. Ablası ile arası gayet güzel her abla kardeşin olması gerektiği gibi.

-Çocuğunuz eğitim almadan önceki haliyle şimdiki hali arasındaki farkları gözleyebiliyor musunuz?

-Evet kızım fizik tedavi görmekte, almaya başladığı andan bu yana bazı değişiklikler görüyorum.

-Çevreniz ve akrabalarınız engelli çocuğunuzun kabullenmekte problem yaşad mı?

-Hayır, çok sorun yaşamadılar bana yalnızca iyi dileklerde bulundular.

-Son olarak rehabilitasyon merkezine gidiyor musunuz, eğitimi nasıl buluyorsunuz?

-Evet, gidiyoruz, eğitimi güzel gidiyor bir yandan da okuluna gitmekte.

-Sosyal hayatta yaşadığınız zorluklar neler?

-Sosyal ortamda kızım yürüyemediği için onu taşıırken zorluk çekiyoruz kendisi daha 5 yaşında ve okula da gidiyor akıllı bir çocuk zihninde herhangi bir şey yok sadece yürüyememesinden onu taşımakta zorluk çekiyoruz.

-Engelli bireyin ailesi olarak toplumdaki insanlara mesajınız nedir, neler bekliyorsunuz?

-Ben sadece benim gibi kızı oğlu olan anne babalara onlara karşı kırıcı söz söylememeleri çünkü kalpleri çok temiz ve saf çocuk onlar ve ayrıca imkanınız varsa düzenli olarak çocuğunuzun eğitime götürmeyi ihmal etmeyin.

Buğlem' in annesinin yaşadıklarıyla ilgili bilgi sahibi olduk. Annesinin tek isteği kızının mutluluğu ve rahat bir hayat yaşayabilmesi. Buğlem 5 yaşında okula giden, zeki ve konuşabilen bir çocuk ama yürüyemediğinden ve vücut gelişimini tamamlayamamasından dolayı ailesi sorun çekmekte.

Merhaba, ben Baruthane Ortaokulu 8/F sınıfından Zeynep Şule TORTOP. Sizinle kızınızın durumu hakkında bir röportaj yapmak istiyorum. İsterseniz başlayalım. Kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Hüsne Tortop ev hanımıyım 68 yaşındayım. 7 çocuğum var: 4 kızım,3 oğlum. Kızlarımdan bir tanesi hem zihinsel hem bedensel engelli.

Çocuğunuzun engelli olduğunu ne zaman öğrendiniz?

Çocuğum engelli olarak doğdu, o zaman öğrendim.

Verdiğiniz ilk tepki ne oldu?

İlk başta inanmadık, ama daha sonra alıştık. Tedavi olarak ne yapabiliriz diye araştırmaya başladık.

Çocuğunuzun engelli olduğunu öğrendikten sonra ne yaptınız?

Doktorla görüştük hastalığın tedavisi ile alakalı yapılabilecek şeyler hakkında bilgi aldık. Doğuştan felçli olduğu için tedavisinin mümkün olmadığı söylendi.

Çocuğunuza karşı olan davranışlarınız nasıl diğer kardeşlerle arası nasıl koruyucu bir aile misiniz?

Çocuğum hem bedensel hem zihinsel engelli olduğu için tamamen bakıma muhtaç. Dolayısıyla kardeşleriyle de herhangi bir sıkıntısı yok, her zaman bakıma muhtaç.

Çocuğunuz eğitim almadan önceki hâliyle şimdiki hâli arasında farklar gözleyebiliyor musunuz?

Zihinsel engelli olduğu için konuşma zorluğu olduğundan dolayı eğitim alamadı ama fiziksel tedavi aldı.

Çevreniz ve akrabalarınız engelli çocuğünüzü kabullenmede problem yaşad mı?

Çevremde ve ailemde herhangi bir problemle karşılaşmadım.

Rehabilitasyon merkezine gidiyor musunuz, eğitimi nasıl buluyorsunuz?

Konuşma problemi olduğu için kendini ifade edemediğinden dolayı rehabilitasyon merkezine gitmiyoruz, sadece fizik tedavi aldı onun da faydasını gördük.

Sosyal hayatta yaşadığınız zorluklar neler?

Yürüme engelli olduğu için kendi başına evde duramadığından dolayı onu evde bırakıp herhangi bir yere gidemiyoruz.

Engelli bir bireyin ailesi olarak toplumdaki insanlara mesajınız nedir, neler bekliyorsunuz?

Engelli bir bireyin ailesi olarak toplumdaki engellilere karşı önyargıda bulunulmaması, bugün sağlıklı olabiliriz ama yarın her an engelli bir durumla karşı karşıya kalabiliriz. Engellilere her ortamda engelsiz bir hayat ve şartların oldurulması iyi olur.

Benimle röportaj yaptığın için teşekkür ederim babaanne. Yaptığın röportaj sayesinde belki de insanlar, engelli insanları tanımaya ve onlara yardım etmeye başlayacak. Teşekkür ederim.

Merhaba ben Zümra Ela OKUMUŞ Baruthane Ortaokulunda 6. sınıf öğrencisiyim sizinle 3 Aralık Dünya Engelliler Günü için kısa bir röportaj yapmak istiyorum. İlk soruyla başlıyorum

-Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Gülseren Tozlu 54 yaşındayım. 32 yaşında trafik kazasında gözlerimi kaybettim.

-Bir gününüz nasıl geçiyor ve bir gün içinde neler yaptığınızı anlatır mısınız?

- Saat 10.00'a kadar istirahat ediyorum. Evin içinde 29 yaşındaki engelli bir oğlum var. Onunla ilgileniyorum. Ondan sonra da günlük rutin ev ,yemek işleriyle uğraşıyorum.

-Engelli maaşı alıyor musunuz?

- Hayır, almıyorum.

-Sosyal hayatta karşılaştığınız sorunlar nelerdir?

-Kendimce özgür isteklerimi yapamıyor olmam.

-Size göre size nasıl davranılmalı?

-Saygı ,sevgi çerçevesi içinde davranılmalı.

-Engelli olan bireylerin neye ihtiyacı vardır?

-İlgi ve sevgiye ihtiyaçları vardır.

- Sizin gibi engeli olan insanlara nasıl yardımcı olabiliriz?

-Her zaman yardı severlik yaparak yardımcı olunabilir.

-Engelli beyaz kartını biliyor musunuz?

- Bilmiyorum.

-3 Aralık Dünya Engelliler günü için ne düşünüyorsunuz, bu günün ayrı özel bir gün olması hakkında herhangi bir görüşünüz var mı?

- Benim gibi engelli bireyler için özel bir gün olması tabi ki de mutlu ediyor.Önemsendiğimizi hissediyoruz.

Gülseren Hanım'ın 32 yaşında gözlerini kaybetmesine üzüldüm. Gürselen hanım bu durumu sevmiyor çünkü engelli bir oğlu var ve ona bakmak zorunda olduğu için. Ama bu durumları saymazsak güzel bir anne görme engelli olmasına rağmen.

“FARKLI HAYATLAR” ı tanımaya hazır mısınız? Sayfalar arasında gezinirken emekli öğretmenimiz Yasemin ŞAHİN ile Arda’nın içten sohbetine şahit olacak; en yakınları ile ilk defa bu konuda röportaj yapan öğrencilerimizin onları incitmemek için çaba harcadıklarını göreceksiniz. Hepimiz için ibretlik olan ‘Sol Ayağım’ Christy Brown tarafından kaleme alındı.

